

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3CoCsp/23/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119214005
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8119214005.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a sudcov JUDr. Martina Barana a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobcu: L. W., X.. X.X.XXXX, L. J., J.Ě.E. XX, zastúpená: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom vo Svidníku, Sovietskych hrdinov 163/66 proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35792752, zastúpený: Advokátka kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47233516, o primerané finančné zadostučinenie, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 31. 01. 2020, č. k. 11Csp/190/2019-47 takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok vo výroku I. a III.
- II. Náhradu trov odvolacieho konania stranám sporu nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni 50 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobu v prevyšujúcej časti z a m i e t a .

III. Žalobca m á voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, ale len z prisúdenej istiny“.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 52 ods. 1, 3, 4 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

3. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie okrem iného uviedol, že žalobkyňa ako spotrebiteľka úspešne uplatnila porušenie jej práva ustanoveného osobitným predpisom v konaní vedenom na tamomšom súde pod sp. zn. 15Csp/53/2016. Rozsudkom Okresného súdu Prešov, č. k. 15Csp/53/2016-99 zo dňa 14. 12. 2017, ktorý sa stal právoplatným 17. 02. 2018 súd uložil žalovanému povinnosť zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy dlžníka k zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28. 03. 2014 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným na výkon zrážok zo mzdy žalobkyne. Uzatvorením dohody o zrážkach zo mzdy je spotrebiteľ nútený strpieť vykonávanie zrážok zo mzdy na úhradu pohľadávky veriteľa vyčíslenej zamestnávateľovi bez súdnej kontroly a uplatnenej aj na základe neprijateľných klauzúl. Predmetná úverová zmluva obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku vo forme dohody o poskytnutí služby ako záväzku veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch splátok úveru, hoci bola už súdom vyhlásená za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Uviedol tiež, že úverová zmluva neobsahovala

všetky povinné náležitosti, konkrétne dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z., čo spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. V súvislosti s dohodou o zrážkach zo mzdy súd uviedol, že žalobkyňa ju musela podpísať, ak chcela úver získať, pričom tento zabezpečovací inštitút umožňuje siahnuť na majetok spotrebiteľa, aj keď si uplatňuje veriteľ nároky z neprijateľnej zmluvnej podmienky alebo z neplatnej časti právneho úkonu, čím je spôsobená hrubá nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Nie je teda zaručená objektivita pri vyhodnotení výšky dlhu, ktorý väčšinou kopíruje subjektívnu predstavu veriteľa o výške pohľadávky. Inštitút dohody o zrážkach zo mzdy umožňuje obísť dôležitý prvok újného práva, a to ex offio súdnu kontrolu zmluvných podmienok.

4. Žalobkyňa podala viaceré žaloby voči rôznym subjektom o primerané finančné zadostučinenie v zmysle toho istého zákonného ustanovenia, aktuálne okrem tohto sporu je evidovaných šesť živých spisov. Za dôležité predmetné konanie však súd považoval za účelom posúdenia uplatneného nároku aj konania vedené na tomto súde pod sp. zn. 16Csp/199/2017. V ňom žalobkyňa uplatnila práve voči žalovanému nárok na primerané finančné zadostučinenie vo výške 531,80 eura na základe predchádzajúceho rozsudku, č. k. 29Csp/41/2016-49 zo dňa 10. 02. 2017, ktorým súd vyhovel žalobe žalobkyne a zaviazal žalovaného titulom vydania bezdôvodného obohatenia zaplatiť žalobkyni sumu 531,80 eura. Z rozsudku vyplýva, že žalobkyňa uplatnila nárok na základe tej istej úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28. 03. 2014. Ako vyplýva z citovaného rozsudku žalobe bolo vyhovené okrem iného aj z dôvodu, že predmetná zmluva neobsahovala povinnú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. Následne súd rozsudkom č. k. 16Csp/199/2017-24 zo dňa 13. 03. 2018 priznal žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 300 eur a žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. Tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 7Co/88/2018-53 zo dňa 28. 11. 2018.

5. Podľa názoru súdu prvej inštancie aj v predmetnom konaní bol naplnený základný predpoklad uplatneného nároku na finančné zadostučinenie, lebo boli porušené práva žalobkyne ako spotrebiteľa vyplývajúce z osobitných právnych noriem slúžiacich na ochranu spotrebiteľov. Dôvody posúdenia dohody o zrážkach zo mzdy podľa rozsudku vo veci 15Csp/53/2016 spočívali v podstate v tom, že dohoda umožňuje obísť súdnu kontrolu neprijateľných zmluvných podmienok, zároveň je však nesporné, že dohoda o zrážkach zo mzdy stále predstavuje legitímny zabezpečovací právny inštitút, ktorý je stále zakotvený v právnom poriadku SR v ust. § 551 Občianskeho zákonníka, ktorý platil aj pre spotrebiteľské právne vzťahy bez obmedzenia do 30. 04. 2014. Od 01. 05. 2014 sú už obmedzenia vyplývajúce z osobitnej úpravy daného inštitútu v zmysle ust. § 5a ods. 1 písm. a) zákona č. 250/2007 Z. z., ktoré však nie je možné aplikovať pre spornú dohodu, pretože bola uzavretá skôr (28. 03. 2014). Súd pri rozhodovaní o výške nároku na primerané finančné zadostučinenie zohľadnil aj to, že určité morálne zadostučinenie bolo žalobkyni už dané, a to jednak právoplatnosťou rozsudku vo veci 15Csp/53/2016, ale aj tým, že finančné zadostučinenie súvisí s tou istou úverovou zmluvou, pričom žalobkyni už bolo priznané primerané finančné zadostučinenie vo výške 300 eur. Súd tiež prihliadol na skutočnosť, že žalovaný sa v konaní 15Csp/53/2016 neodvolala ani voči neodkladnému opatreniu, ani voči rozsudku vo veci samej. Za týchto okolností súd považoval finančné zadostučinenie vo výške 50 eur za dostatočnú satisfakciu pre žalobkyňu, a preto žalobu v prevyšujúcej časti ako nedôvodnú zamietol.

6. O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. V danom prípade výška prisúdenej istiny závisela od úvahy súdu, a preto súd vychádzal zo záveru, že žalobkyňa bola v spore úspešná a z tohto dôvodu jej súd priznal nárok na plnú náhradu trov konania, ktorý sa však bude odvíjať len od výšky prisúdenej istiny. Nezistil totiž žiadny dôvod pre aplikáciu ust. § 257 CSP, ktorý možno použiť len výnimočne.

7. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výroku I. a III. podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) CSP. Namietal, že súd neposúdil či nárok na finančné zadostučinenie vzniká toľkokrát, aký je počet žalôb podaných spotrebiteľom voči dodávateľovi, a teda nie je rozhodujúce či nároky uplatnené jednotlivými žalobami mohol spotrebiteľ uplatniť v jednej žalobe (namiesto viacerých žalôb). Pre konanie bolo podstatné, či je v súlade s Civilným sporovým poriadkom postup, kedy namiesto podania jednej žaloby je podaných (hoci aj v časovej blízkosti) viac žalôb o finančné zadostučinenie. Posúdenie týchto otázok je podľa žalovaného podstatné vo vzťahu k obidvom rozsudkom vydaných v konaní 15Csp/53/2016 a v konaní 16Csp/199/2017. Zdôraznil, že súd prvej inštancie mal otázku priznania finančného zadostučinenie v inom konaní skúmať nielen pri rozhodovaní

o výške nároku, ale aj o tom, či skôr priznané finančné zadosťučinenie už v sebe nezahrňuje aj zadosťučinenie v spojitosti s rozhodnutím vo veci 15Csp/53/2016. Žalobkyňa totiž nie opomenutím, ani nie omylom neuviedla v konaní 16Csp/199/2016 práve to, že existuje aj rozhodnutie 15Csp/53/2016 týkajúce sa toho istého zmluvného vzťahu, a teda neuplatnila si finančné zadosťučinenie komplexne. Navyiac podanie novej žaloby a začatie nového konania nie je účelným a vecne odôvodniteľným postupom. V konaní nebol tvrdený žiaden dôvod, pre ktorý bolo objektívne odôvodnené a nutné namiesto podania jednej žaloby podať viacero žalôb. Právna úprava v Civilnom sporovom poriadku výslovne upravuje postup, ktorý spočíva v zmene žaloby (§ 141) a ktorou je aj rozšírenie požadovaného nároku. Žalovaný navyiac tvrdí, že priznanie náhrady trov právneho zastúpenia sa nejaví účelne, pretože pri postupe týmto spôsobom, ktorý Civilný sporový poriadok predpokladá, by tieto trovy nevznikli, alebo by nevznikli v rozsahu minimálne úkonov právnej služby ako sú prevzatie zastúpenia, účasť na pojednávaní a pod., keďže rovnaké úkony boli realizované aj v iných vyššie označených konaniach. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil, žalobu zamietol a žalovanému priznal právo na náhradu trov právneho zastúpenia.

8. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

9. So zreteľom na obsah odvolania žalovaného bol v odvolacom konaní preskúmaný výrok napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalobe v časti vyhovel, ako aj súvisiaci výrok o trovách konania. Keďže výrok, ktorým súd žalobu čiastočne zamietol, žalobkyňa v odvolaní nenapadla, nebol preto v odvolacom konaní predmetom preskúmania a ako taký nadobudol právoplatnosť.

10. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne vyplývajúci z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

11. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä používanie adjektíva "odradzujúci").

12. A tak práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie „účinné, primerané a odradzujúce“.

13. K uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov po tom čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde, vyplynie až z právoplatného rozhodnutiu súdu vydaného vo veci samej.

14. Vo veci sp. zn. 15Csp/53/2016 Okresného súdu Prešov sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému uloženia povinnosti zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy dlžníka k zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXX z 28. 03. 2014 uzavretej medzi ňou a žalovaným na výkon zrážok zo mzdy žalobkyne. Vo vzťahu k uplatnenému nároku mala žalobkyňa v konaní plný úspech. Rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 14. 12. 2017, č. k. 15Csp/53/2016-99 nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 17. 02. 2018. Právoplatným ukončením konania vo veci 15Csp/53/2016 Okresného súdu Prešov bol preto naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti umožňujúci žalobkyni požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadostučinenie. Žaloba o primerané finančné zadostučinenie bola podaná na súde dňa 04. 09. 2019.

15. V prípade žalovaného, ako to vyplýva z rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 14. 12. 2017, č. k. 15Csp/53/2016-99, s ktorým sa súd prvej inštancie oboznámil aj v tomto konaní, išlo o závažné porušenie práv a povinností zameraných na ochranu spotrebiteľa, keď neboli splnené zákonné podmienky v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Súd skonštatoval, že uzatvorením Dohody o zrážkach zo mzdy je spotrebiteľ nútený kedykoľvek počas platnosti zmluvy strpieť vykonávanie zrážok zo mzdy na úhradu pohľadávky veriteľa bez súdnej kontroly, uplatnenej veriteľom aj na základe neprijateľných klauzúl a bez možnosti spotrebiteľa zamedziť ich vykonávanie v rozsahu uplatnenom z neprijateľných zmluvných podmienok. Ďalej súd konštatoval, že predmetná úverová zmluva obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku vo forme dohody o poskytnutí služby ako záväzku veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch splátok úveru, napriek tomu, že už súdom bola vyhlásená za neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle rozsudku Okresného súdu Prešov, sp. zn. 9C/140/2013 zo dňa 04. 09. 2014. Uviedol tiež, že dohoda o zrážkach zo mzdy je formulár, ktorý je vopred pripravený zo strany žalovaného pre dlžníka. Žalovaná ako dlžníčka nemala reálnu možnosť rozhodnúť sa či takúto dohodu podpíše alebo nepodpíše, pokiaľ mala záujem o poskytnutie úveru. Podpisom tejto dohody bola nútená dobrovoľne sa podrobiť vykonávaniu zrážok bez možnosti zabránenia ich vykonaniu, a to s veľkou pravdepodobnosťou, že sú veriteľom uplatňované, aj z neprijateľných klauzúl- Uvedený zabezpečovací inštitút umožňuje veriteľovi siahnuť po majetku spotrebiteľa aj za predpokladu, že sú uplatnené nároky z neprijateľných zmluvných podmienok, čím je spôsobená hrubá nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Súd ďalej nespochybnil legitimitu a opodstatnenosť inštitútu dohody o zrážkach zo mzdy upraveného v Občianskom zákonníku, avšak zdôraznil, že nie je možné prehliadnuť ani jeho zneužiteľnosť, keď nie je zaručená objektivita pri vyhodnotení výšky dlhu, keď výška dlhu väčšinou kopíruje subjektívnu predstavu veriteľa o výške pohľadávky a jej príslušenstva. Inštitút Dohody o zrážkach zo mzdy umožňuje obísť dôležitý prvok újného práva, a to ex offio súdnu kontrolu zmluvných podmienok, a preto je spotrebiteľovi nevyhnutné potrebné poskytnúť ochranu, najmä za existencie nebezpečenstva, že sa v euronekomfortnom procese zrážok zo mzdy, na základe dohody o zrážkach zo mzdy zabezpečuje a umožňuje uhradiť plnenie z neprijateľných zmluvných podmienok bez súdnej kontroly, na ktorú skutočnosť musí súd brať ohľad (rozsudok C-106/77). Vzhľadom na uvedené súd dospel k záveru, že žaloba o zdržanie sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy dlžníka je v celom rozsahu dôvodná, a preto žalobe vyhovel. Odvolací súd vzhľadom na spotrebiteľkou úspešne uplatnenie porušenia práva voči dodávateľovi v konaní 15Csp/53/2016 uvádza, že súd prvej inštancie správne postupoval, keď žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadostučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení z neplatných právnych úkonov týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším porušovateľom spotrebiteľských práv. Za stavu, že cieľom existencie inštitútu finančného zadostučinenia je okrem iného mať reálny a efektívny odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi od upustenia, recidívy porušovania spotrebiteľských práv, odvolací súd sa stotožňuje so súdom prvej inštancie, že priznaná suma finančného zadostučinenia 50 eur je postačujúca. Odvolací súd má za to, že takéto finančné zadostučinenie vo výške 50 eur vo vzťahu k žalobkyni ako spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené a neprimerané obohacovanie sa, či duplicitné uplatňovanie nároku spotrebiteľa. Základom pre určenie sumy peňažného zadostučinenia je primeranosť a súd túto sumu určí na základe vlastnej úvahy. Je teda posudzovaná podľa subjektívnej povahy a zohľadňuje všetky skutočnosti, čo viedli spotrebiteľa k podaniu žaloby o priznanie primeraného finančného zadostučinenia.

16. Odvolací súd považuje rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a preskúmateľný. Súd prvej inštancie vysvetlil, z akých dôvodov žalobe čiastočne o vydanie primeraného finančného zadosťučinenia vyhovel (tak v prípade nároku, i výšky), odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá kritériám odôvodnenia, ktoré sú upravené v § 220 ods. 2 CSP. Nie je možné konštatovať, žeby rozhodovacím procesom došlo k odňatiu možnosti žalovaného konať pred súdom a k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Za odňatie možnosti konať pred súdom a za porušenie práva na spravodlivý súdny proces nie je možné považovať to, ak, súd prvej inštancie neodôvodní svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa.

17. K odvolacej námietke žalovaného o duplicitnom rozhodnutí o nároku na primerané finančné zadosťučinenie odvolací súd zdôrazňuje, že v predmetnom konaní si žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie jej práva ustanoveného osobitným predpisom v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 15Csp/53/2016, v dôsledku čoho bolo súdom určené, že žalovaný je povinný zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy. V konaní 16Csp/199/2017 žalobkyňa uplatnila voči žalovanému nárok na primerané finančné zadosťučinenie na základe predchádzajúceho rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 29Csp/41/2016-49 zo dňa 10. 02. 2017, ktorým súd žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného vyplatiť žalobkyni titulom vydania bezdôvodného obohatenia sumu 531,80 eura. Aj keď žalobkyňa uplatnila na súde dve žaloby na základe tej istej úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28. 03. 2014, dôležité je, že v predmetnom konaní si žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie jej práva ustanoveného osobitným predpisom v konaní vedenom na tamom súde pod sp. zn. 15Csp/53/2016. V konaní o primerané finančné zadosťučinenie (16Csp/199/2017) žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie jej práva ustanoveného osobitným predpisom v konaní vedenom na tamom súde pod sp. zn. 29Csp/41/2016, v ktorom konaní na základe rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 29Csp/41/2016-49 zo dňa 10. 02. 2017 bol žalovaný zaviazaný titulom vydania bezdôvodného obohatenia zaplatiť žalobkyni sumu 531,80 eura. Na základe uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že odvolacia námietka žalovaného o duplicitnom rozhodnutí o primeranom finančnom zadosťučinení je nedôvodná.

18. Súd prvej inštancie správne postupoval, keď žalobkyni priznal plnú náhradu trov konania, keďže žalobkyňa bola úspešná, čo do základu nároku na priznanie finančného zadosťučinenia, pričom celková výška finančného zadosťučinenia spočívala v úvahe súdu. Z tohto dôvodu má žalobkyňa nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku súdu prvej inštancie.

19. Za toho stavu odvolací súd napadnutý rozsudok vo výrokoch I. a III. ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

20. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalobkyňa bola v predmetnom konaní. Keďže v priebehu odvolacieho konania jej žiadne preukázateľné trovy nevznikli a žalovanému ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol, odvolací súd vychádza z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy konania nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

21. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolať musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).